

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

1 Protokolant: st. prot. sąd. Barbara Janiszewska - Górka

z przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald w Poznaniu Artura Matkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2022 r.

sprawy **K. K. (1), J. W. (1), M. K. oraz M. F. (1)**

oskarżonych z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonego K. K. (1) oraz obrońcę oskarżonego M. K.

z od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 3 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 353/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonych K. K. (1) i M. K. na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze po 1/3 części, tj. po 6,67 zł i wymierza im opłatę za II instancję: oskarżonemu K. K. (1) w kwocie 450 zł, oskarżonemu M. K. w kwocie 600 zł, zaś w pozostałej części kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1005/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 3 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 353/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. K.:</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną, wybiórczą i jednostronną ocenę materiału dowodowego, dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą na wadliwym ustaleniu, iż oskarżony nie działał w warunkach obrony koniecznej, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego jednoznacznie wskazują, iż działał w granicach obrony koniecznej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd odwoławczy omawianie przedmiotowego zarzutu rozpoczyna od zaakcentowania, że w opozycji do swobodnej oceny materiału dowodowego pozostaje dowolna ocena tego materiału. W takim przypadku mówimy o uchybieniu normie art. 7 kpk. Jednakże wykazanie, iż doszło do uchybienia normie z art. 7 kpk ciąży na tym, kto poprzez fakt ten chce skutecznie zakwestionować ustalony w sprawie stan faktyczny. Przy tym nie jest		

wystarczające jedynie stwierdzenie, że ocena ta jest dowolna. Skarżący dla skuteczności zarzutu powinien precyzyjnie wykazać na czym konkretnie polegać miała wadliwość przeprowadzonej przez organ oceny dowodu, bądź dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 października 2021 r., sygn. akt II AKa 303/21, Lex nr 3285785).

Tego po stronie obrońcy oskarżonego M. K. zabrakło albowiem podniesiony przez niego zarzut błędnej oceny dowodów oparty został jedynie na subiektywnym założeniu, że na wiarę zasługują tylko te dowody, które przemawiają za uniewinnieniem jego mandanta. Sąd odwoławczy natomiast po zapoznaniu się ze wszystkimi zgromadzonymi w tej sprawie dowodami, sposobem ich oceny dokonanym przez Sąd I instancji oraz argumentacją tego organu uzasadniającą taką a nie inną ich weryfikację, nie stwierdził żadnych uchybień w zakresie zastosowania reguł ustanowionych w art. 7 kpk. Przyznać trzeba, że organ meriti uwzględnił w odpowiedni sposób zarówno zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, zestawił ze sobą wszystkie dowody, a następnie nadał przymiot wiarygodności tym z nich, które na to zasługiwały. Na szczególną uwagę zasługiwały zabezpieczone nagrania z monitoringu zamontowanego w (...) przy ul. (...) w P., które zarejestrowały przebieg inkryminowanego zdarzenia. Dowód ten jako materiał całkowicie bez wpływowy pozwalał na zweryfikowanie, czy oskarżeni i świadkowie składając wyjaśnienia, zeznania przedstawiali faktyczny przebieg wydarzeń. Właśnie

wspomniane nagranie ukazywało jasno, że M. K. chwilę przed zadaniem K. K. (1) uderzenia w głowę wysoką szklanką do piwa (Sąd Rejonowy w uzasadnieniu używa określenia kufel do piwa) odstawioną przez innego klienta na stół do gry, był w postawie bojowej. M. K. nie próbował opuścić lokalu, w którym rozgrywała się awantura, obserwował zachowanie K. K. (1) razem z grupą mężczyzn pochodzenia romskiego, brał udział w słownych zaczepkach, dążył do konfrontacji z nim. Konieczne jest także wskazanie na zachowanie M. K. krótko przed zadaniem uderzenia szklanką, gdyż jedno z nagrań zarejestrowało jego agresywne zachowanie wobec K. K. (1) i zadawane mu silne ciosy pięścią, szarpanie. Jako agresor był on też odciągany przez kilka osób od K. K., w tym takie działania rozjemczo-uspokajające podejmowali współoskarżeni J. W. (1) i M. F. (1). Naświetlane tu przez Sąd Okręgowy okoliczności znajdowały też odzwierciedlenie w protokole oględzin płyty CD-R przez funkcjonariuszkę Policji KP P. w P. (k. 36). Natomiast w kluczowej chwili, ten oskarżony ewidentnie wykorzystał moment by zadać K. K. (1) dotkliwy cios szklanką w głowę, a w czasie tej sytuacji obaj mężczyźni byli nastawieni na atak. Takiej postawy nie sposób oceniać jako obrony koniecznej, do czego nieskutecznie przekonywał we wniesionym środku odwoławczym obrońca M. K.. Nic nie stało na przeszkodzie by wymieniony opuścił lokal nie biorąc udziału w bójce jak inni klienci kasyna, albo obserwowali zajście znajdując się w bezpiecznej odległości. Ewidentnie zatem zapis nagrania z monitoringu pozwalał na zdyskwalifikowanie tej części wyjaśnień M. K., w której

<p>zapewniał, że jego zachowanie w postaci uderzenia K. K. (1) szklanka do piwa stanowiło jedynie przejaw obrony koniecznej. Oczywiście również nie można tego momentu zdarzenia analizować w oderwaniu od wcześniejszego zachowania oskarżonego M. K., które jednoznacznie wskazywało już na jego bardzo aktywny udział w bójce przeciwko K. K. (1). Reasumując powyższe, kontrola odwoławcza nie doprowadziła do potwierdzenia tez obrony o braku poprawności w ocenie zgromadzonych w tej sprawie dowodów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za niewinnego występkę z art. 158 § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów była poprawna i zgodna z dyrektywami z art. 7 kpk. Przeciwnie stanowisko obrońcy M. K. na ten temat okazało się błędne. Nie było więc powodów by w instancji odwoławczej wydać orzeczenie jakiego oczekiwał apelujący.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

<p>3.2.</p>	<p><u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. K.:</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegająca na niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, akcentując - wbrew zasadzie obiektywizmu - jedynie okoliczności niekorzystne dla oskarżonego i oparte na nieprzekonywających dowodach, przy jednoczesnym bagatelizowaniu, a w wielu wypadkach całkowitym pomijaniu tych, które przemawiały na jego korzyść.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przedmiotowy zarzut, choć został sformułowany przez apelującego jako odrębny, to zasadniczo stanowi on powtórzenie tych twierdzeń, które znalazły się w pierwszym, powyżej omówionym zarzucie. Ponownie bowiem obrońca M. K. próbował przekonać organ odwoławczy, że ocena dowodów została przeprowadzona w tej sprawie w sposób niepoprawny. Jego zdaniem należało przyznać przymiot wiarygodności wyłącznie wyjaśnieniom oskarżonego oraz ewentualnie tym dowodom, które nie były sprzeczne z jego tezą o działaniu w ramach kontratypu obrony koniecznej. Tymczasem to właśnie dokonanie takiej oceny, jakiej oczekiwał obrońca, stanowiłoby naruszenie reguł z art. 7 kpk. Dowody osobowe,</p>		

jak już wyżej wspomniano Sąd Rejonowy mógł bardzo solidnie zweryfikować analizując nagrania z monitoringu w kasynie. Ponownie zatem należy nawiązać do nagrania z monitoringu, które klarownie wykazywało, że oskarżony M. K. zarówno w czasie zadawania ciosu szklanką do piwa, jak i chwile przed, absolutnie nie był w postawie obronnej, gdyż sam też atakował K. K. (1), a wręcz próbowano go odciągać od tego współoskarżonego. A przy tym zwłaszcza okoliczności zaistniałe tuż przed uderzeniem w/wym szklanką wskazywały, iż to nie z powodów obronnych zdecydował się na podjęcie takiego działania. Obrońca przekonując do tego, że Sąd Rejonowy uwzględnił jedynie okoliczności niekorzystne dla tego oskarżonego, przy jednoczesnym bagatelizowaniu dowodów dla niego korzystnych, zdaje się ignorować wspomniane już nagranie z monitoringu. Sąd II instancji za dowodowo nie potwierdzone uznał zatem odmienne w tym zakresie sugestie obrońcy z apelacji. Sąd Rejonowy zarówno dokonując oceny dowodów, jak i ustalając stan faktyczny kontrolowanej sprawy zachował pełen obiektywizm i oparł się jedynie na tych dowodach, które w świetle dyrektyw z art. 7 kpk zasługiwały na przypisanie cechy wiarygodności.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za niewinnego występkę z art. 158 § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Wbrew odmiennemu stanowisku apelującego, Sąd Rejonowy zachował pełen obiektywizm przy rozpoznawaniu tej sprawy. Organ też uwzględniał zarówno okoliczności korzystne, jak i niekorzystne dla oskarżonych, czego dowodem są rozstrzygnięcia uniewinniające w stosunku do dwóch z czterech podsądnych. To natomiast, że takie orzeczenie nie zostało wydane w stosunku do M. K. nie oznacza naruszenia reguł określonych w art. 410 kpk, lecz świadczy o tym, że w wypadku tego podsądnego zgromadzony materiał dowodowy potwierdził popełnienie przez niego zarzucanego mu przestępstwa.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p><u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. K.:</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk przez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a w rezultacie przyjęcie, że oskarżony jest winny popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 kk, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego jednoznacznie wskazują, że działał w granicach obrony koniecznej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W związku z treścią zarzutu przypomnienia wymaga, że obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast taka obraza nie zachodzi, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 456/21, Lex nr 3324699). Z powyższego wynika błędne skatalogowanie zarzutu, skoro za jego pomocą obrońca po raz kolejny dążył do wykazania, że w przedmiotowej sprawie winno się ustalić, że jego klient działał w ramach kontratypu obrony koniecznej. Pomimo to, Sąd Okręgowy rozważał to zagadnienie w kontekście prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych i ostatecznie doszedł do wniosku, że brak było podstaw by w stanie faktycznym przyjąć, że oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej. Nie pozwalały bowiem na to wiarygodne dowody zgromadzone w tej sprawie świadczące o przeciwnej bo agresywnej postawie M. K. w trakcie bójki i zadaniu dotkliwego ciosu z użyciem szklanego przedmiotu, który spowodował te najpoważniejsze obrażenia głowy u K. K. (1). Tymczasem niezbędnym elementem podmiotowym obrony koniecznej jest, aby akcja broniącego się wynikała ze świadomości, że odpiera on zamach i podyktowana była wolą obrony. Ten podmiotowy</p>	

element działania w obronie koniecznej ułatwia rozgraniczenie rzeczywistych działań obronnych od społecznie negatywnych aktów zemsty, samosądu lub chuligaństwa. Innymi słowy dla zaistnienia obrony koniecznej sprawca musi działać z zamiarem obrony bezpośrednio zaatakowanego dobra prawnego. Wszelkie działania przedsięwzięte w celu odwzajemnienia krzywd doznanych uprzednio nie mają charakteru obronnego bowiem niezbędnym podmiotowym elementem obrony koniecznej jest działanie z woli obrony, a nie odwetu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 515/22, Lex nr 3400150; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2022 r., sygn. akt III KK 460/21, Lex nr 3369845). Przenosząc powyższe na grunt kontrolowanej sprawy nie budziło wątpliwości, że M. K. biorąc aktywny udział w bójce nie działał z woli obrony, czy strachu ale w ramach odwetu za agresywne zachowanie K. K. (1) wobec osób pochodzenia romskiego. Na koniec Sąd odwoławczy stwierdził, że apelujący większą część środka odwoławczego poświęcił przytoczeniu licznych orzeczeń dotyczących kontratypu obrony koniecznej, co niestety nie przekładało się na wzmocnienie argumentacji zaprezentowanej w okolicznościach tej konkretnej sprawy. Analiza zdarzenia z udziałem M. K. oparta na wiarygodnych dowodach nie potwierdzała tez z apelacji obronnej i nie pozwalała na ich zaakceptowanie w żadnym zakresie.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za niewinnego występku z art. 158 § 1 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Poczynione w tej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, oparte na wiarygodnych dowodach, nie pozwalały na uznanie, że M. K. działał w ramach kontratypu obrony koniecznej. Nie było więc powodów uzasadniających wydanie wobec tego oskarżonego wyroku uniewinniającego. Natomiast przeciwne stanowisko obrony zostało oparte zasadniczo jedynie o tę część wyjaśnień M. K., której Sąd I instancji trafnie odmówił wiarygodności, co spowodowało brak akceptacji takiej argumentacji przez Sąd odwoławczy.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p><u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego K. K. (1):</u> Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że materiał dowodowy w postaci pomówienia współoskarżonych nie jest wystarczający dla przypisania winy w zakresie czynu z art. 158 § 1 kk, pomimo że wyjaśnienia oskarżonego potwierdzone w zasadniczej części odtworzenia przebiegu zajścia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	monitoringiem nie wykluczają, że zachowanie jego stanowiło próbę przeciwdziałania agresji napastników, odparcia zamachu przed pobicie, a wcześniejszy konflikt z współoskarżonym M. F. (1) mieścił się co najwyżej w granicach naruszenia nietykalności cielesnej na niesłyszalne słowne wypowiedzi.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Warto w tym miejscu zaznaczyć, iż dla prawidłowej oceny zasadności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych ważne jest, że wykazanie błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać jedynie na prezentowaniu poglądu, że te same dowody pozwalałyby na przyjęcie odmiennej wersji zdarzeń, lecz na wykazaniu, że przy ustalaniu faktów sąd I instancji posłużył się rozumowaniem logicznie nieprawidłowym bądź sprzecznym ze wskazaniami doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 77/21, Lex nr 3330120). Tymczasem obrońca oskarżonego K. K. (1) nie wykazał żadnych nieprawidłowości w ocenie zgromadzonych dowodów, stanowiących podstawę poczynionych ustaleń faktycznych, a jedynie ograniczył się do prezentowania swojego subiektywnego stanowiska, że zachowanie oskarżonego winno być oceniane jako obrona przed bezprawnym atakiem pozostałych oskarżonych. Problem w tym, że taki przebieg wydarzeń wynikał jedynie z niewiarygodnych wyjaśnień K. K. (1), które nie znajdowały żadnego potwierdzenia		

w pozostałych zgromadzonych w tej sprawie dowodach. W szczególności obronnej postawie K. K. (1) przeczył materiał z monitoringu kasyna. Nagranie to ukazuje jasno, że to właśnie ten oskarżony był inicjatorem i prowodyrem bójki, do jakiej doszło w dniu 22 września 2018 r. w (...) w P.. Podsądny był bardzo agresywny, zaczepiał obecnych w kasynie mężczyzn pochodzenia romskiego oraz oskarżonego M. F. (1), mimo przytrzymywania go przez J. W. (1) i próśb o opuszczenie lokalu ciągle dążył do konfrontacji i nie ustępował w wyzywaniu i prowokowaniu do bójki. Świadczą o tym zarówno omawiane nagrania z monitoringu, wyjaśnienia M. F. (1), J. W. (1), a także w części uznanej za wiarygodne wyjaśnienia M. K. oraz zeznań pracowników kasyna. Gdyby K. K. (1) nie dążył do interakcji to opuściłby kasyno, o co był wielokrotnie proszony przez J. W. (1) oraz M. F. (1). Podsądny nawet gdy był już ranny w głowę po uderzeniu go szklanką z piwem przez M. K., nie ustępował, nadal prezentował agresywną postawę i kiedy M. F. (1) podszedł do niego został kopnięty w krocze. Zaraz potem chwycił hoker, unosząc go w górę, ostatecznie rezygnując z użycia tego przedmiotu. Wszystko to oceniane łącznie daje jasny obraz agresywnej i konfrontacyjnej postawy K. K. (1) w bójce, a także jego wysoce aktywnego udziału w tym zdarzeniu. Brak też było podstaw aby za oskarżonym K. K. przyjmować do ustaleń, iż został sprowokowany słownie przez M. F. (1) i kilku innych będących w pobliżu, które to osoby miały go zaatakować, zmuszając do obrony. Żaden inny dowód za takimi okolicznościami nie przemawiał. W tym wypadku również cenne okazały się nagrania

z monitoringu, a zwłaszcza jedno, na którym ok godz. 03:28 blisko siebie pozostają K. K., M. F. i J. W. oraz kilku Romów. Przy wymianie zdań jaka się wywiązała, w żaden sposób dwaj pozostali oskarżeni, poza K. K. (1) nie uzewnętrzniają negatywnych emocji, czy zachęty do bicia. To natomiast, że w wyniku bójki jedynie K. K. (1) doznał poważniejszych obrażeń ciała nie wyklucza popełnienia przez niego przestępstwa z art. 158 § 1 kk w formie udziału w bójce. Stanowisko Sądu Rejonowego w tej kwestii było trafne i należyście umotywowane, o czym przekonuje sporządzone przez ten organ uzasadnienie do zaskarżonego wyroku.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i przyjęcie zachowania oskarżonego K. K. (1) w granicach kontraktu obrony koniecznej i jego uniewinnienie.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd Rejonowy na temat udziału K. K. (1) w bójce w kasynie były poprawne i w całości opierały się na wiarygodnym materiale dowodowym, w szczególności na nagraniach z monitoringu. Natomiast przeciwne stanowisko obrońcy w tej kwestii zostało osadzone wyłącznie na wyjaśnieniach podsądnego, które w toku weryfikacji materiału

dowodowego zostały odrzucone jako niewiarygodny dowód osobowy.		
Lp.	Zarzut	
3-5.	<p><u>Zarzut podniesiony przez prokuratora:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dowolnym ustaleniu przebiegu zdarzenia i roli oskarżonych w tymże zdarzeniu, a także motywów ich działania w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych J. W. (1) i M. F. (1), nagranie na płycie CD, protokoły oględzin nagrania na płycie CD z dnia 28 grudnia 2018 r. i z dnia 3 października 2020 r., zeznania świadków: M. O. i P. Ł., które w konsekwencji doprowadziły do uznania, że oskarżony J. W. (1) nie brał udziału w bójce, natomiast oskarżony M. F. (1) działał w obronie koniecznej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Odnosząc się w tej tabeli do części apelacji oskarżyciela publicznego, która dotyczyła oskarżonego J. W. (1) Sąd Okręgowy ze zdziwieniem stwierdził, że apelujący skupił się na wykazaniu, że oskarżony pojawił się w kasynie nie będąc tam wezwany w charakterze ochroniarza i na pewno swoim zachowaniem nie realizował obowiązków służbowych. Zgodzić się należy z prokuratorem o tyle, że jak wykazało prowadzone postępowanie dowodowe, rzeczywiście J. W. (1) był zatrudniony w firmie (...) gwarantującej bezpieczeństwo (...) P. w P., na terenie którego mieściło</p>		

się wspomniane kasyno. Przy czym samo kasyno współpracowało z inną firmą ochroniarską, która, co wydaje się należy podkreślić, przybyła na miejsce już po zakończeniu bójki. Rację ma zatem apelujący prokurator, że J. W. (1) nie został oficjalnie wezwany przez pracowników kasyna i przybywając tam formalnie nie realizował swoich obowiązków służbowych. Nie wyklucza to jednak, że J. W. (1) na co dzień pracujący jako ochroniarz poczuł się w obowiązku by chronić mienie kasyna i nie pozwalać na eskalację awantury, do jakiej tam doszło. Dodatkowo w kasynie przebywał M. F. (1), dobry znajomy J. W. (1), którego K. K. (1) także próbował atakować. Bez względu jednak na motywację jaka kierowała oskarżonym J. W. (1), czy miała ona charakter służbowy czy prywatny, niewątpliwie od samego początku przybrał on postawę rozjemcy i nie brał aktywnego udziału w bójce, co w pełni zasadnie ustalił Sąd I instancji. Na zabezpieczonych do sprawy nagraniach z monitoringu zostało przy tym zarejestrowane jak obsługa kasyna wręcz woła oskarżonego aby interweniował, gdy sytuacja wymykała się spod kontroli, co oznacza że jego włączenie się do zamieszania było nie tylko akceptowane ale wręcz pożądane w celu przywrócenia spokoju i zapewnienia bezpieczeństwa klientom. Na analizowanych nagraniach widoczne jest, że faktycznie oskarżony J. W. (1) wiele razy znajdował się w pobliżu K. K. (1) ale było to podyktowane chęcią uniemożliwienia mu atakowania innych osób obecnych w lokalu, zwłaszcza Romów, których K. K. wyzywał i prowokował. Ponadto, co uzasadnia i pokazuje niezaangażowanie osobiste w konflikt, J. W. (1) ochraniał

także K. K. (1) przed klóćącymi się z nim osobami narodowości romskiej. Pomagał mu w tym M. F. (1), który odsuwał i odpychał Romów od K. K. (1). Oskarżony J. W. (1) w żadnym momencie nie zmienił swojej rozjemczej postawy i nie atakował żadnego z uczestników bójki, próbując oddalać ich od siebie nawzajem i dążąc do uniemożliwienia bezpośredniego starcia. Takiej też treści złożył on wyjaśnienia, które w związku z tym zasługiwały na wiarę. W tożsamy sposób zachowania oskarżonego zostały odebrane przez pracowników kasyna, którzy w taki właśnie sposób opisali to w swoich zeznaniach. Próba podważenia tego ustalenia, podjęta przez prokuratora w złożonej apelacji, nie przyniosła pozytywnych rezultatów. Również podnoszone przez skarżącego wątpliwości na temat przyczyny obecności J. W. w kasynie praktycznie od początku scysji pozostają w sferze czystych i bardzo uogólnionych spekulacji, których z oczywistych przyczyn nie sposób było wykorzystać na niekorzyść tego podsądnego. Oskarżyciel publiczny by wykazać słuszność przedstawianych twierdzeń o popełnieniu przez J. W. (1) zarzucanego mu przestępstwa z art. 158 § 1 kk, odwołał się do printscreenów z nagrań z monitoringu. Trzeba jednak zauważyć, że wspomniane materiały pokazują jedynie uchwycone momenty statyczne inkryminowanych wydarzeń. W zależności od chwili zrobionego rzutu ekranu i zatrzymanego w kadrze ustawienia poszczególnych osób względem siebie rzeczywiście można by odnieść wrażenie, że również J. W. (1) aktywnie uczestniczył w bójce. Nie można jednak na takich fragmentarycznie

<p>wybranych wrywkach nagrania z monitoringu opierać ustaleń faktycznych o sposobie zachowania J. W. (1). Byłoby to bowiem sprzeczne z normami proceduralnymi wyrażonymi w art. 7 kpk oraz art. 410 kpk. Wnioskowanie o winie i sprawstwie J. W. (1) należało oprzeć na pełnych nagraniach audio video z monitoringu oraz pozostałych dowodach osobowych, którym przypisano przymiot wiarygodności. Słusznie o to postulowali obrońcy obu uniewinnionych oskarżonych na rozprawie odwoławczej w dniu 10 listopada 2022 r. Tak właśnie postąpił Sąd Rejonowy i dlatego poczynione ustalenia faktyczne będące podstawą zaskarżonego wyroku, z którymi nie zgadzał się prokurator, zostały przez organ wyższej instancji ocenione jako trafne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego J. W. (1) i przekazanie jego sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne dotyczące udziału J. W. (1) w inkryminowanych wydarzeniach były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania prokuratora nie obniżały wartości</p>		

tych ustaleń albowiem skarżący bazował przy tym na wybranych zrzutach ekranu utworzonych w trakcie odtwarzania nagrań z monitoringu, zatem operował jedynie wybranymi fragmentami materiału dowodowego, a nie pełnił tych dowodów. Wobec takiego, zasadniczo niezgodnego z podstawowymi zasadami proceduralnymi, sposobu negowania ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, zarzuty te zostały ocenione jako nieuzasadnione. Nie stwierdzono w postępowaniu odwoławczym powodów uzasadniających wydanie orzeczenia kasatoryjnego.

Lp.	Zarzut	
3.6.	<p><u>Zarzut podniesiony przez prokuratora:</u></p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 25 § 1 kk poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, iż oskarżony M. F. (1) działał w ramach obrony koniecznej i tym samym nie popełnił on zarzucanego mu przestępstwa, pomimo właściwego ustalenia przez Sąd, że oskarżony był uczestnikiem bójki, a przesłanki obrony koniecznej oskarżony zrealizował poprzez swoje działanie w późniejszym stadium zdarzenia, tj. próby rozdzielania walczących i ochranianie się przed K. K. (1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Okolicznością niekwestionowaną w sprawie było przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że oskarżony M. F. (1) brał udział w bójce wraz z K. K.		

(1), M. K. oraz innymi nieustalonymi osobami. Zatarę słowny z K. K. (1) dotyczył go bezpośrednio i oskarżony uczestniczył w całym zajściu. Wynika to wprost ze sporządzonego uzasadnienia wyroku. Sąd odwoławczy postanowił podkreślić tę okoliczność albowiem ze sporządzonej przez prokuratora apelacji nie wynikało jednoznacznie, czy apelujący ją dostrzegł. Organ meriti uznał, że M. F. (1) nie popełnił przestępstwa, gdyż działał w obronie koniecznej odpierając bezpośredni, bezprawny zamach na dobro chronione prawem. Mankamentem procesowym, który wymaga w tym miejscu odznaczenia jest brak wskazania w części rozstrzygającej wyroku przez Sąd I instancji, przyjęcia okoliczności wyłączającej bezprawność czynu tegoż oskarżonego z art. 25 § 1 kk. Sąd Okręgowy nie korygował jednak tego z urzędu uznając, że zauważone uchybienie o charakterze procesowym nie rzutowało na treść zapadłego rozstrzygnięcia, które pod względem prawa materialnego okazało się bezbłędne.

W ocenie Sądu odwoławczego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, po jego odpowiednio wnikliwej weryfikacji przez niezależny organ sądowy pozwalał bowiem na przyjęcie ustaleń, które zdecydowały o uwolnieniu oskarżonego M. F. od odpowiedzialności karnej za zarzucane mu przestępstwo z art. 158 § 1 kk. Nie będzie odkrywcze spostrzeżenie, że i w tym przypadku wiodącą rolę dowodową odegrały zabezpieczone nagrania z monitoringu. A obok nich na uwzględnienie zasługiwały też wyjaśnienia oskarżonych M. F. (1), J. W. (1), część uznanych za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego

M. K. oraz zeznania świadka M. O. (kierownik sali), A. P. (krupier w kasynie) i P. Ł. (klient). Według wyżej wymienionych to K. K. (1) pierwszy zaczepił M. F. (1) i to właśnie on dążył do konfrontacji – najpierw ze wspomnianym M. F. (1), a następnie z mężczyznami narodowości romskiej. Pozostawało to w zgodzie z materiałem nagraniowym z monitoringu. W świetle tych dowodów nie sposób zaprzeczyć, że oskarżony M. F. (1) w czasie inkryminowanych wydarzeń faktycznie wielokrotnie odpychał K. K. (1), podniósł też do góry krzesło, jednak każdorazowo zachowania te stanowiły obronę przed agresywną postawą K. K. (1). Wspomniany incydent z podniesieniem krzesła przez M. F. (1) nastąpił bowiem w reakcji na zachowanie K. K. (1), tj. po tym, jak to K. K. (1) wziął taki sam stołek (godz. 03:36,03), a to z kolei poprzedziło kopnięcie M. F. (1) w krocze przy próbie z jego strony spokojnej rozmowy z w/wym (godz. 03:35,37). O pokojowym nastawieniu oskarżonego M. F. świadczy też moment kiedy K. K. odłożył krzesło z powrotem na ziemię, i wtedy to samo uczynił M. F. (1). W czasie całego incydentu można było wychwycić momenty gdy między oskarżonym M. F. (1) a K. K. (1) dochodziło do kontaktu, szarpaniny ale w żadnym z tych przeanalizowanych przypadków nie stwierdzono aby ten pierwszy z wymienionych reagował agresją, dążył do bicia. Przykładowo obiektywna ocena momentu gdy oskarżony M. F. łapie K. K. (1) za ramię nie dawała podstaw do przyjęcia, że gest ten miał charakter zaczepny i wrogi. Trzeba bowiem było mieć na uwadze, że oskarżony M. F. (1) swoim zachowaniem ani razu nie dał poznać aby zmierzał do konfrontacji z K. K.

(1). Przeciwnie, starał się łagodzić atmosferę, także słownie, zwracając się w pewnym momencie z sympatią do K. K. (1) słowami „lubię cię”. Warto w tym miejscu odwołać się do policyjnego protokołu oględzin dowodowych płyt CD-R, gdzie opisano widoczne na nagraniach zachowania poszczególnych osób. Znamienne jest, że czasownikowe określenia odnoszące się do oskarżonego M. F. (1) takie jak: „mężczyzna o długich włosach związanych w kitkę z tyłu próbuje ich porozdzielać”, „cofa się”, „odpycha”, „odchodzi” każdorazowo noszą cechy rozjemczo-obronnych. Podjęte w tej sytuacji kroki przez M. F. (1) były pod ochroną prawną, gdyż miał prawo obawiać się kolejnych uderzeń ze strony K. K. (1), który podczas tego zdarzenia był do niego wyraźnie negatywnie nastawiony. Mając powyższe na względzie Sąd II instancji uznał, że zgromadzony w tym procesie materiał dowodowy, wbrew odmiennemu stanowisku prokuratora, nie pozwalał na ustalenie, że zachowania M. F. (1) podejmowane były w innym aniżeli obronnym celu. Wymieniony miał prawo czuć się zagrożony ze strony K. K. (1), który jest od niego znacznie wyższy i potężniejszy, a nadto tej feralnej nocy wyraźnie też szukał okazji do bójki. Nie zasługiwały na akceptację twierdzenia apelującego jakoby oskarżony M. F. dopiero na późniejszym etapie bójki miał starać się ją zakończyć, skoro taka jego postawa widoczna była od samego początku zajścia. Konkludując, wniosek o działaniu M. F. (1) w ramach kontratypu obrony koniecznej został przez Sąd Rejonowy postawiony w sposób prawidłowy, w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy. Natomiast prokurator podjął nieskuteczną próbę przekonania

<p>organu odwoławczego, że również M. F. (1) należało przypisać odpowiedzialność karną za przestępstwo z art. 158 § 1 kk. Twierdzenia te zostały bowiem oparte jedynie na wybiórczo dobranych fragmentach materiału dowodowego, które zostały ocenione przez apelującego w sposób wysoce dowolny i niekonsekwentny. Z tych to powodów nie mogły one doprowadzić do zasadnego podważenia wydanego orzeczenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej oskarżonego M. F. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Wniosek o działaniu przez M. F. (1) w ramach kontratypu obrony koniecznej został przez Sąd I instancji wyciągnięty w oparciu o całokształt, należyte wyselekcjonowanego wartościowego materiału dowodowego. Przeciwnie wskazania prokuratora były nieuzasadnione. Nie było więc powodów dla wydania w instancji odwoławczej orzeczenia kasatoryjnego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości odnośnie wszystkich czterech oskarżonych, których dotyczyły apelacje.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji prokuratora oraz obrońców oskarżonych M. K. oraz K. K. (1), jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd odwoławczy objął kontrolą instancyjną także orzeczenia o karach wymierzonych M. K. oraz K. K. (1) za przypisany każdemu z nich występki, dochodząc następnie do wniosku, że rozstrzygnięcia te były sprawiedliwe, wyważone i współmierne do wagi ocenianego przestępstwa. Uwzględniły też przy tym dane osobopoznawcze o każdym ze sprawców, w tym ich dotychczasową niekaralność.	
<i>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Przepis art. 636 § 1 kpk stanowi, że w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu, a jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego – koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty. Natomiast art. 633 kpk wskazuje, iż koszty przypadające od kilku oskarżonych lub oskarżycieli prywatnych albo posiłkowych, jak również od oskarżonych i oskarżycieli, sąd zasądza od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich.</p> <p>Mając na względzie powyższe przepisy, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonych K. K. (1) i M. K. na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze po 1/3 części, tj. po 6,67 zł (ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.)). Natomiast na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył im opłatę za II instancję w kwotach: 450 zł oskarżonemu K. K. (1) oraz 600 zł oskarżonemu M. K.. W pozostałej 1/3 części, wobec nieuwzględnienia apelacji prokuratora, kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak